

VZPOMÍNKY NA VÁNOCE - XII.

Pondělí, 21 prosinec 2009

Moje vzpomínky na Vánoce jsou spojeny s pečením cukroví, kapr si plave ve vaně... pak jsme se sestrou koukaly, jak ho tatínek stahuje z kávy (tu my nejíme) a vyndává mu z bříčka ty bílé nafouklé balónky. A věc jsme z toho neměly žádné trauma. Dárky pod stromkem u nás začaly od svíčky hořet jen jednou. A byl to zrovna můj dárek, kniha od Jules Vernea "20 tisíc mil pod mořem", naštěstí to odnes jen obal.

Vzpomínám, že zimy byly většinou se sněhem a tak jsme všechny děti z ulice o vánočních prázdninách sádkovaly u nás na kopečku, pak jsme to večer polily vodou a měly jsme ledovku. Jedna protivná, strašná hubená a ošklivá stará slečna nám to několikrát posypala popelem, všechny jsme ji za to nenáviděly. Ten kopeček u našeho baráku byl děsně populární. Jedny Vánoce mi přinesl Ježíšek bílé brusle. Byly v Táboře a součástí města je velký rybník Jordán. Tak jsem se vyřadila, oblékla modrou skládanou sukni a vyrazila na led. Prostě jsem prováděla složitě krasobruslařské pózy, jízda pozadu a přelapovat, lehké skoky a piruety... paráda, bohužel si nikdo mého talentu nevšiml, škoda. Na Boží hod jsme chodili celá rodina brzy ráno do kostela, to bylo tatínkovo přání, spínek, rozkaz. Chodili jsme na tu nepravděpodobně. V kostele byla děsná zima a kouřilo se nám od úst. To tatínek praktikoval do doby, než jsme se se sestrou vzbouřily, že vstávat kvůli kostelu tak brzy nebudeme a půjdeme tam až odpoledne. Pak to začalo jen u návěšty jesliček. Na Štěpána jsme jezdili k tetě Anně. Bydleli v Praze. Jezdili jsme autem, měli jsme tátu 57B. My děti seděly vzadu oblečené, rukavice, šály a epice, přikrytá kolena dekou. V té době auta neměla topení. Tatínek měl naplněný kapesník soli, udělanou takovou kuličku a tím přejížděl přímé okno, aby mu nemrzlo - jak jsme dýchali, tak to hned mrazilo. Moje maminka byla s touhle svou sestrou jako siamské dvojčete. Trávili jsme u nich prázdniny, Vánoce, jen tak neděle, tuhle tetu jsem opravdu milovala. Byla veselá, upovídaná, prostě s ní byla pořád legrace. Už jako mladá holka jezdila na motorce, byla taková pokroková. Bohužel zemřela, když jí bylo 54 po těžké nemoci, před 25 lety. Moje maminka tím nikdy nesměla a nevyrovnala. A letos v červnu odešla i ona, vědomím, že jsou konečně zase spolu. Právě budou první Vánoce bez ní, je mi to strašně líto a je mi moc smutno....

Bára